

கந்துர்ச்சிஷ்டங்க கவுசம்

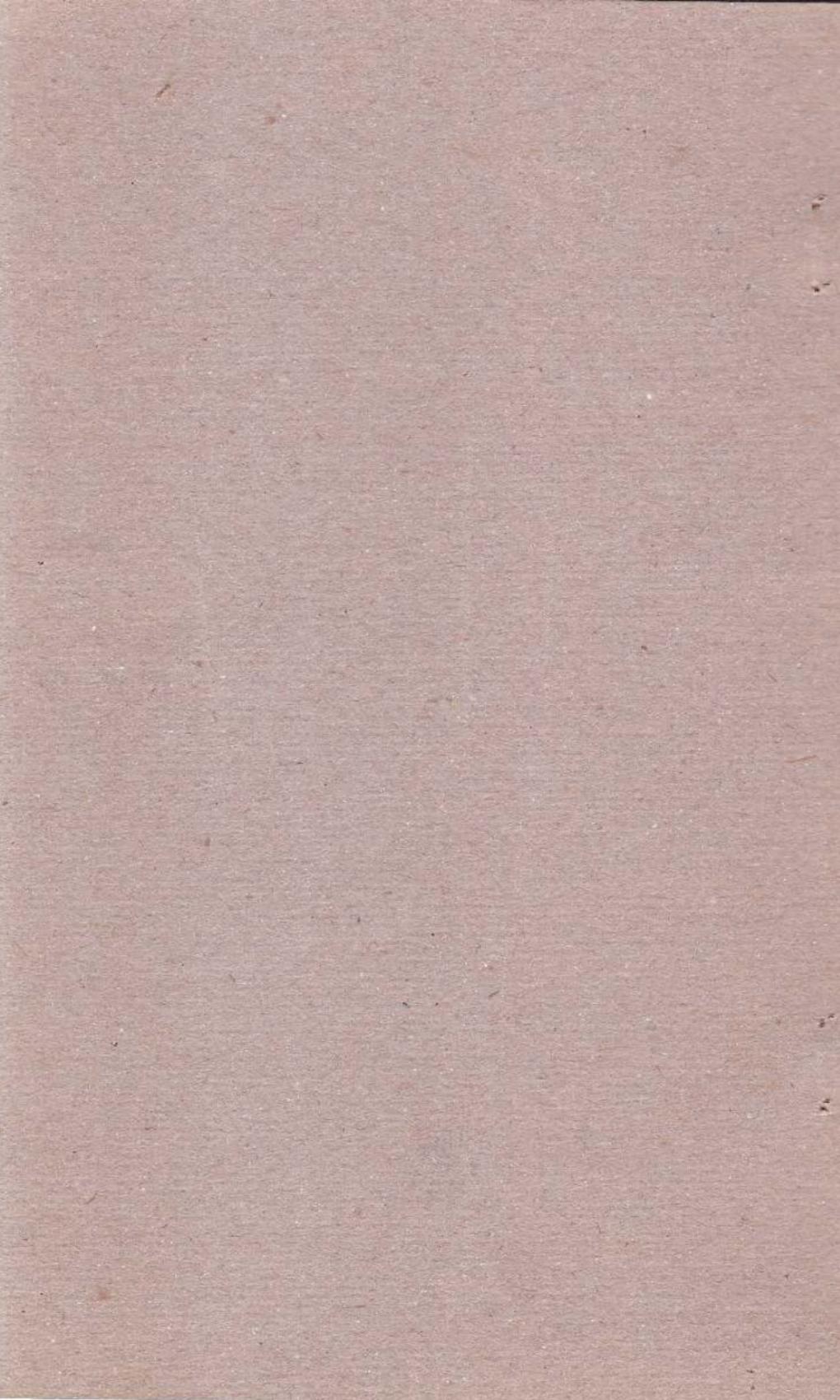
பொன்மலர்

திருமிகு

சிவசாமி பொன்னுத்துரை
‘மான்குட்டி’

அவர்கள்

நினைவுச் சொல்வெட்டு

7.
சிவமயம்

திருமிகு
சிவசாமி பொன்னுத்துரை 'மான்குட்டி'
அவர்கள்

தூலமுகிழப்பு:
1- 1- 1917

தூல அவிழப்பு:
12- 9- 1990

திதி வெள்யா

ஆண்டு பிரமோதாத ஆவணி அபரபசும்
ழூண்ட அட்டமியில் பொன்னுலகு - "மான்குட்டி"
பொன்னுத் துரைப்பெரியோன் போய்ப்புக்க திதியிதனை
ஆண்டாண்டு உணர்ந்திடுக அறிந்து.

தமிழ்நாடு

வெளி

கிளை விலையினை குறிப்பிடுகிறேன்.

நீதியை.

நீதியை, சொல்ல விரும்புகிறேன்.
ஒரே கூடுதல் தீர்மானம்.

திரு விரும்புகிறேன்.

திருவிரும்புகிறேன்.

நீதியை விரும்புகிறேன். நீதியை விரும்புகிறேன். நீதியை விரும்புகிறேன். நீதியை விரும்புகிறேன். நீதியை விரும்புகிறேன். நீதியை விரும்புகிறேன்.

யான் மலர்

நீங்கள் ஒரு வகுக்குமிகு வேட்டு
ஏன் என்ற அவன்களை விடுவதென
நான் சுருத்தி விடுகிறேன்
நீண்ட வாழ்வை நான்கள் விடுவதே
நீண்ட வாழ்வை நான்கள் விடுவதே
நீண்ட வாழ்வை நான்கள் விடுவதே

இஃது

தமிழ்த்திங்கள் ஆவணி இருப்பின் 27ம் நாள் (12.09.90)
சிவபதம் நோக்கிய

திருமிகு
சிவசாமி பொன்னுத்துரை
“மான்குட்டி”
அவர்கள்

நினைவு குறித்து
(12 - 10 - 1990)

நிகழ்ந்த அன்னாரது
வீட்டுக் கிருத்தியத் தினத்தன்று
வெளியிடப்பட்ட சொல்வெட்டு

ଶ୍ରୀ କମଳା

ଶ୍ରୀ କମଳା ପାତ୍ର ନାମରେ ଉଚ୍ଛଵି କରାଯାଇଥିଲା
ମହାକାନ୍ତିକ ମହାପାତ୍ର

ଶ୍ରୀ କମଳା
ପାତ୍ରାନୁଷ୍ଠାନାମ
ମହାକାନ୍ତିକ
ମହାପାତ୍ର

ଶ୍ରୀ କମଳା
(୦୯୦୧ - ୦୧ - ୩୧)

ଶ୍ରୀ କମଳା
ପାତ୍ରାନୁଷ୍ଠାନାମ
ମହାକାନ୍ତିକ
ମହାପାତ୍ର

ஐந்து புராணம்

(திருமுறைகள்)

திருச்சிற்றம்பலம்

பேராயிரம் பரவி வானோர் ஏத்தும்
 பெம்மாணப் பிரிவிலா அடியார்க் கென்றும்
 வாராத செல்வம் வருவிப் பானை
 மந்திரமும் தந்திரமும் மருந்தும் ஆகி
 தொநோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னை
 திரிபுரங்கள் தீயெழுத்தின் சிலைகைக் கொண்ட
 போராணப் புள்ளிருக்கு வேஞ்சு ராணைப்
 போற்றாதே ஆற்றநாள் போக்கி ஜெனே.

அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும்
 உடைமை எல்லாமும்
 குன்றே அணையாய் என்னையாட
 கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
 இன்றோர் இடையூ (ரு) எனக்குன்டோ
 என்டோள் முக்கள் எம்மானே
 நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
 நானோ இதற்கு நாயகமே.

நெயாத மனத்தினனை
 நெவிப்பான் இத்தெருவே
 ஐயா! நீ உலாப் போந்த
 அன்றுமுதல் இன்றுவரை
 கையாரத் தொழுது அருவி
 கண்ணாரச் சொரிந்தாலும்
 செய்யாயோ அருள் கோடைத்
 திரைலோக்கிய சுந்தரனே.

சொல்லாண்ட சுருதிப் பொருள்

சோதித்த தூய்மனத் தொண்டருள்ளீர்
சில்லாண்டிற் சிதையுஞ்சில்

தேவர் சிறுநெறி சேராமே
வில்லாண்ட கனகத்திரள்

மேரு விடங்கள் விடைப்பாகன்
பல்லாண் டென்னும் பதங்கடந்

தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே.

மத்தூர் கோவில் கீரு சூழியாயிர
முத்துமீடு சிரையாடு சூழிசிரி பிள்ளையும்புரி
நன்மை பெரு (கு) அருள்நெறியே கீரு காரூரம்
வந்தவைந்து நல்லூரின் கீரு சூழிசிரி
மன்னுதிருத் தொண்டனார் கீரு மாஷிராய்
வணக்கி மகிழ்ந் தெழும்பொழுதில்சிரி
“உன்னுடைய நினைப்பதனை முடிக்கின்றோம்”
என்று அவர்தம் காட்டுத் தொழிற்யாயி
சென்னி மிசைப் பாதமலர்
சூட்டினான் சிவபெருமான்.

மத்தூர் கூழில் கீரு குறியூ
திருச்சிற்றம்பலம் கீரு
பாய்க்காலா மாய்க்கால குறியூ
காவிசுதூதா (கு) பூ-கூடு காந்திரி
காந்திரி சாக்கி காந்திரி
காந்திரி யுதை மாந்திரி குறியூ
காந்திரி குறியூ காந்திரி

காந்திரி கால காந்திரி
குறியூ கால சாக்கிரி
காந்திரி பாக்கி கீரு
காந்திரி கால காந்திரி
காந்திரி கால காந்திரி
காந்திரி கால காந்திரி
காந்திரி கால காந்திரி
காந்திரி கால காந்திரி

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

சிவபூராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்னெஞ்சில் நீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
ஆகமம் ஆகிநின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவனடி வாழ்க
வேகம் கெடுத்து ஆண்ட வேந்தன் அடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞாகன் தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரம்குவிவார் உண்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க
சிரம்குவிவார் ஒங்குவிக்கும் சீரோன்கழல் வெல்க

சன் அடிபோற்றி எந்தையடி போற்றி
தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெருந்துறை நம் தேவனடி போற்றி
ஆராத இன்பம் அருளும் மனை போற்றி

சிவன் அவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழுச் சிவபூராணம் தன்னை
முந்தை விளைமுழுதும் ஒய உரைப்பன் யான்

கண்ணுதலாள் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண் ஓயுதற்கு எட்டா எழிலார்கழல் இறைஞ்சி
வின்நிறைந்து மன்நிறைந்து மிக்காய் வினங்கொளியாய்
எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நின்பெருஞ்சீர்
பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன்

புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பஸ்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்அசரர் ஆகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்

மெய்யேங்ஸ் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யன்ஸ் உள்ளத்துள் ஒங்கார மாய் நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
ஐயா எண்டுகி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே

வெய்யாய் தணியாய் இயமானன் ஆம் விமலா
போய்ஆ யினெல்லாம் பேர்ய் அகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளிர்கின்ற மெய்ச்சட்டரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
அஞ்ஞானம் தன்னன அகல்விக்கும் நல்லறிவே

ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அகைத்துவகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அளிப்பாய் அருள் தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழுங்பின்
நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனே

கறந்த பால் கண்ணலொடு தெய்கலந்தால் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேவனாரி நின்று
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்களோர் ஐந்துடையாய் வின்னோர்கள் ஏத்த
மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னன

மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
அறம் பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
புறந்தோல் போர்த்து எங்கும் புழு அழுக்கு மூடி
மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாயில் குடிலை
மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வகுஞ்சலையைச் செய்ய

விலங்கு மனத்தால் விமலா உணக்குக்
கலந்தான் பாகிக் கசிந்து உள்ளருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
நிலந்தன் மேல் வந்தருளி நீள் கழுகன் காட்டி
நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே

மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுட்டரே
தேசனே தேனார் அழுதே சிவபுரனே
பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
நேச அருள்புளிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப்

பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
ஆரா அழுதே அளவிலாப் பெம்மானே
ஓராதார் உள்ளத்து ஒளிக்கும் ஒளியானே
நீராய் உருக்கிளன் ஆருயிராய் நின்றானே
இன்பழும் துன்பழும் இல்லானே உள்ளானே
அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்

சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
சார்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
கூர்த்தமெய்ஞு ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின்

நோக்கு அரிய நோக்கே நுனுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
போக்கும் வரவும் புணர்வும் இல்லாப் புண்ணியனே
காக்கும் எம் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
தோற்றச் சட்ரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணுணர்வாய்

மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என் சிந்தனையுள்
ஊற்றான உண்ணார் அழுதே உடையானே
வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
ஆற்றேன் எம் ஜயா அரனே ஓ என்றென்று

போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார் எ தாங்கை
மீட்டு இங்கு வந்து வினைப் பிறவி சாராமே என்ற சமாத்யை
கள்ளப் புலக்குரம்பைக் கட்டப்பிக்க வல்லானே என்ற சாதாரண
நள்ளிருளில் நட்டம் யென்றாடும் நாதனே எ சுவர் சுதாங்கை
தில்லையுள் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே எப்போல் ஏமிரு

அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஒவென்று

சொல்லற்கு அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
சொல்லியபாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம் எப்பாலை அவை நாடு
நிலையமிழு முதலீடு ஒத்துங்க நாடான
நிலையமிழு நிரப்பிறுது சுநிலைக்கு பார்த்
நிலையமிழு அவைக்கு முழுபாக்கு முழுபாக்கி
நிலையமிழு நிலையமிழு அவைக்கு குறுப்பாக.

நிலையமிழு பாடுங்கள் நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு

நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு

நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு
நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு நிலையமிழு

ஸ்ரீதேவராய சுவாமிகள்

அருளிய

கந்தர் சண்டிகவசம்

நேரிசை வெண்பா

துதிப்போர்க்கு வல்லினைப்போம்; துங்பம்போம்; நெஞ்சில்
பதிப்போர்க்குச் செல்வம் பலித்துக் - கதித்து ஒங்கும்
நில்லடையும் கைகூடும்; நிமலர் அருள் கந்தர்
சண்டி கவசந் தனை.

குறள் வெண்பா

அமரர் இடர்தீர அமரம் புரிந்த
குமரன் அடிநெஞ்சே குறி

நூல்

சண்டியை நோக்கச் சரவணபவனார்
சிஷ்டருக்கு உதவுஞ் செங்கதிர் வேலோன்;
பாதம் இரண்டில் பன்மணிச் சதங்கை
கீதம் பாடக் கிண்கினி ஆட,
ஸெயல் நடஞ்செப்பும் மயில்வாகனனார்
கையில் வேலால் எனைக் காக்கவென்று உவந்து

வர வர வேலாயுதனார் வருக
வருக வருக மயிலோன் வருக
இந்திரன் முதலா எண்திசை போற்ற
மந்திர வடிவேல் வருக வருக
வாசவன் மருகா வருக வருக

நேசக் குறமகள் நினைவோன் வருக
ஆறுமுகம் படைத்த ஐயா வருக
நீறிடும் வேலவன் நித்தம் வருக
சிரகிரி வேலவன் சீக்கிரம் வருக

சரவண பவனார் சடுதியில் வருக
ரவண பவச ரரரர ரரர
ரிவண பவச ரிரிரி ரிரி
விணபவ சரவண வீரா நமோ நம
நிபவ சரவண நிற நிற நிறென

வசர வணப வருக வருக
அசரர் குடிகெடுத்த ஜயா வருக
என்ன ஆனும் இனையோன் கையில்
பண்ணிரண்டு ஆயுதம் பாசாங் குசமும்
பரந்த விழிகள் பண்ணிரண்டு இலங்க

வினரந்து எனைக் காக்க வேலோன் வருக
ஜயம் கிளியும் அடைவுடன் சௌவும்
உய்யொளி சௌவும் உயிரையும் கிளியும்
கிளியும் சௌவும் கிளரோளி யையும்
நிலைபெற்று என்முன் நித்தமும் ஒளிரும்

சன்முகன் தீயும் தனிஓளி யோவ்வும்
குண்டலி யாம் சிவகுகன் தினம் வருக
ஆறுமுகமும் அணிமுடி ஆறும்
நீறிமே நெற்றியும் நீண்ட புருவமும்
பண்ணிரு கண்ணும் பவனச் செவ்வாயும்

நன்னெறி நெற்றியில் நவமணிச் சுட்டியும்
சராறு சென்யில் இலகு குண்டலமும்
ஆறிரு தின்புயத்து அழிய மார்பில்
பல்பூஷணமும் பதக்கமும் தரித்து
நன்மணி பூண்ட நவரத்ன மாஸவயும்

முப்புரி நூலும் முத்து அணி மார்பும்
செப்பு அழகு உடைய திரு வயிறு உந்தியும்
துவண்ட மருங்கில் சுடரோளிப் பட்டும்
நவரத்தினம் பதித்த நற் சீராவும்
இருதொடை அழகும் இனை முழந்தானும்
திருவடியதனில் சிலம்பொளி முழங்க
செக்கண செக்கண செக்கண செக்கண
மொகமொக மொகமொக மொகமொக மொகென

நகநக நகநக நகநக நகென
டிகுகுண டிகுடிகு டிகுகுண டிகுகுண
ரரரர ரரரர ரரரர ரரரர ரரரர

விரிவிரி விரிவிரி விரிவிரி விரிவி
டெட்டே டெட்டே டெட்டே டெட்டே
டுக்டு டுக்டு டங்கு டங்கு
விந்து விந்து மயிலோன் விந்து

முந்து முந்து முருகவேல் முந்து
எந்தனை யானும் ஏரக்க் செல்வ
மைந்தன் வேண்டும் வரமகிழ்ந்து உதவும்
லாலா லாலா லாலா வேசமும்
லீலா லீலா லீலா விநோதன் என்று

உன் திருவடியை உறுதியென்று என்னும் எழுபாலினா
என் தலை வைத்து உன் இனையடி காக்க எழுபாலினா
என்னுயிர்க்கு உயரொம் இறைவன் காக்க எழுபாலினா
பன்னிரு விழியால் பாலனைக் காக்க எழுபாலினா என்னும்
அடியேன் வதனம் அழகுவேல் காக்க எழுபாலினா

பொடிபுனை நேற்றியைப் புனிதவேல் காக்க எழுபாலினா
கதிர்வேல் இரண்டும் கண்ணினைக் காக்க எழுபாலினா
விதிசெவி இரண்டும் வேவைர் காக்க எழுபாலினா
நாசிகள் இரண்டும் நல்வேல் காக்க எழுபாலினா
பேசிய வாய் தனைப் பெருவேல் காக்க எழுபாலினா

முப்பத்து இருபல் முனைவேல் காக்க எழுபாலினா
செப்பிய நாவைச் செவ்வேல் காக்க எழுபாலினா
கன்னம் இரண்டும் கதிர்வேல் காக்க எழுபாலினா
என்இளங் கழுத்தை இனியவேல் காக்க எழுபாலினா
மார்பை இரதன் வடிவேல் காக்க எழுபாலினா

சேர்இள முலைமார் திருவேல் காக்க எழுபாலினா
வடிவேல் இருதோள் வளம்பெறக் காக்க எழுபாலினா
பிடரிகள் இரண்டும் பெருவேல் காக்க எழுபாலினா
அழகுடன் முதுகை அருள்வேல் காக்க எழுபாலினா
பழுபதினாறும் பருவேல் காக்க எழுபாலினா

வெற்றிவேல் வயிற்றை விளங்கவே காக்க எழுபாலினா
சிற்றிடை அழுகுறச் செவ்வேல் காக்க எழுபாலினா
நான் ஆம் கயிற்றை நல்வேல் காக்க எழுபாலினா
ஆண் பெண் குறிகளை அயில்வேல் காக்க எழுபாலினா
பிட்டம் இரண்டும் பெருவேல் காக்க எழுபாலினா

வட்டக் குத்ததை வல்வேல் காக்க
பண்ணத்தொடை இரண்டும் பருவேல் காக்க
கணன்கால் முழந்தாள் கதிர்வேல் காக்க
ஐவிரல் அடியினை அருள் வேல் காக்க
கைகளிரண்டும் கருணைவேல் காக்க

முன்கை இரண்டும் முரண்வேல் காக்க
பின்கை இரண்டும் பின்னவள் இருக்க
நாவில் சரஸ்வதி நல் துணையாக
நாபிக் கமலம் நல்வேல் காக்க
முப்பால் நாடியை முளைவேல் காக்க

எப்பொழுதும் எனை எதிர்வேல் காக்க
அடியேன் வசனம் அசைவுள் நேரம்
கடுகவே வந்து கணகவேல் காக்க
வரும்பகல் தண்ணில் வச்சிரவேல் காக்க
அரையிருள் தண்ணில் அணையவேல் காக்க

ஏமத்தில் சாமத்தில் எதிர்வேல் காக்க
தாமதம் நீக்கிச் சதுரவேல் காக்க
காக்க காக்க கணகவேல் காக்க
நோக்க நோக்க நொடியில் நோக்க
தாக்க தாக்கத் தடையறத் தாக்க

பார்க்க பார்க்க பாவம் பொடிபட
பில்லி குனியம் பெரும்பகை அகல
வல்ல பூதம் வாலாஷ்டிகப் பேய்கள்
அல்லல் படுத்தும் அடங்கா முனியும்
பின்னள்கள் தின்னும் புழைக்கடை முனியும்

கொள்ளிவாய்ப் பேய்களும் குறைனப்பேய்களும்
பெண்களைத் தொடரும் பிரம்ம ராட்சதரும்
அடியணைக் கண்டால் அலறிக் கலங்கிட
இநிசிகாட் டேரி இத்துன்ப சேவையும்
எல்லிலும் இருட்டிலும் எதிர்படும் அண்ணரும்

கன பூசை கொள்ளும் காளியோடு அணைவரும்
விட்டாங்காரரும் யிரு பல பேய்களும்
தண்டியக்காரரும் சண்டாளர்களும்
என்பெயர் சொல்லவும் இட விழுந்து ஓடிட
ஆனை அடியினில் அரும்பா வைகளும்

பூணை மயிரும் பிள்ளைகள் என்பும்
நகமும் மயிரும் நீள்முடி மண்ணெடும்
பாவைகள் உடனே பலகல சத்துடன்
மனையில் புதைத்த வஞ்சலை தணையும்
ஒட்டியச் செருக்கும் ஒட்டியப் பாவையும்

காகம் பண்மும் காவுடன் சோறும்
ஒதும் அஞ்சனமும் ஒரு வழிப் போக்கும்
அடியனைக் கண்டால் அவைந்து குலைந்திட
மாற்றார் வஞ்சகர் வந்து வணங்கிட
கால தூதாள் எனைக் கண்டால் கலங்கிட

அஞ்சி நடுங்கிட அரண்டு புரண்டிட
வாய்விட்டு அலறி மதிகெட்டு ஒடப்
படியினில் முட்டப் பாசக் கயிற்றால்
கட்டுடன் அங்கம் கதறிடக் கட்டு
கட்டி உருட்டு கால்கை முறிய

கட்டு கட்டு கதறிடக் கட்டு
முட்டு முட்டு விழிகள் பிதுங்க
செக்கு செக்குச் செதில் செதிலாக
சொக்கு சொக்குச் சூர்ப்பகைச் சொக்கு
குத்து குத்து கூர்வடி வேலால்

பற்று பற்று பகவவன் தணல் ஏரி
தணல்எரி தணல்எரி தணல் அது ஆக
விடுவிடு வேலை வெருண்டது ஒடப்
புலியும் நரியும் புந்நரி நாயும்
எலியும் கரடியும் இனித் தொடர்ந்து ஒட

தேஞ்சும் பாம்பும் செய்யான் பூரான்
கடிவிட விழங்கள் கடித்து உயிர் அங்கம்
ஏறிய விழங்கள் எளிதுடன் இறங்க
ஒளிப்புஞ்சஞ்சுக்கும் ஒருதலை நோயும்
வாதஞ் சயித்தியம் வலிப்பும் பித்தம்

குலைசயம் குன்மம் சொக்குச் சிரங்கு
குடைச்சல் சிலந்தி குடல்விப் பிரிதி
பக்கப் பின்வை படர் தொடை வாழை
கடுவன் படுவன் கைத்தாள் சிலந்தி
பற்குத்து அறணை பருவரை யாப்பும்

எல்லாப் பினியும் என்றனெக் கண்டால்
நில்லாது ஒட நீ எனக்கு அருள்வாய்
ஏரேழ் உலகமும் எனக்கு உறவாக
ஆனும் பெண்ணும் அவைவரும் எனக்கா
மண்ணாள் அரசரும் மசிழ்ந்து உறவாகவும்

உன்னைத் துதிக்க உன்திரு நாமமும்
சரவண பவனே! சைலொளிபவனே!
திரிபுர பவனே! திகழ்வனி பவனே!
பரிபுர பவனே! பவமொழி பவனே!
அரிதிரு மருகா! அமரா பதியைக்
காத்துத் தேவர்கள் கடுஞ்சிறை விடுத்தாய்

கந்தா! குகனே! கதிர்வே வவனே!
கார்த்திகை மெந்தா; கடம்பா! கடம்பனை
இடும்பனை அழித்த இனியவேல் முருகா!
தணிசா சலனே! சங்கரன் புதல்வா!
கதிர்கா மத்து உறை கதிர்வேல் முருகா!

பழநிப் பதிவாழ் பால குமார!
ஆல்வன் குடிவாழ் அழியே வேலா!
செந்தின் மாமலையுறும் செங்கல் வராயா!
சமரா புரிவாழ் சண்முகத்து அரசே!
காரார் குழலாள் கலைமகள் நன்றாய்

என்நா இருக்க, யான் உணைப்பாட
எனைத் தொடர்ந்து இருக்கும் எந்தை முருகனைப்
பாடுணேன் ஆடுணேன் பரவச மாக
ஆடுணேன் ஆடுணேன் ஆவினன் பூதியை
நேசமுடன் யான் நெறறியில் அணியப்

பாச வினைகள் பற்றது நீங்கி
உன் பதம் பெறவே உன் அருள் ஆக
அன்புடன் இரட்சி அன்னமும் சொன்னமும்
மெத்தமெத்த தாக வேலா யுதனார்
சித்திபெற்று அடியேன் சிறப்புடன் வாழ்க

வாழ்க வாழ்க மயிலோன் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க வடிவேல் வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குரு வாழ்க
வாழ்க வாழ்க மலைக்குற மகஞ்டன்
வாழ்க வாழ்க வாரணத் துவசம்

வாழ்க வாழ்க என் வறுமைகள் நீங்க
எத்தனை குறைகள், எத்தனை பிழைகள்
எத்தனை அடியேன் எத்தனை செயினும்
பெற்றவன் நீ குரு பொறுப்பது உன் கடன்
பெற்றவன் குறமகள் பெற்றவளாமே

பின்னளையென்று அன்பாய் பிரியம் அவித்து
யெந்தன் என் மீது உன் மனமகிழ்ந்து அருளித்
தஞ்சமென்று அடியார் தழைத்திட அருள் செய்
கந்தர் சஷ்டி கவசம் விரும்பிய
பாவன் தேவராயன் பகர்ந்ததை

காலையில் மாலையில் கருத்துடன் நாளும்
ஆசா ரத்துடன் அங்கம் துலக்கி
நேச முடன்ஒரு நினைவது ஆகிக்
கந்தர் சஷ்டி கவசம் இதனைச்
சிந்தை கலங்காது தியாவிப்பவர்கள்

ஓருநாள் முப்பத் தசறுஉருக் கொண்டு
ஒதியே ஜெபித்து உகந்து நீறு அணிய
அஷ்டதிக் குள்ளோர் அடங்கலும் வசமாய்த்
திசைமன்னர் என்மர் சேர்ந்தங்கு அருளுவர்
மாற்றலர் எல்லாம் வந்து வணங்குவர்

நவகோள் மகிழ்ந்து நன்மை யளித்திடும்
நவமதன் எனவும் நல்லழில் பெறுவர்
எந்த நாளும் ஈரெட்டாய் வாழ்வர்
கந்தர்கை வேலாம் கவசத்து அடியை
வழியாய்க் காண மெய்யாய் விளங்கும்

விழியால் காண வெருண்டிடும் பேய்கள்
பொல்லா தவரைப் பொடிபொடி யாக்கும்
நல்லோர் நினைவில் நடனம் புரியும்
சர்வ சத்ரு சங்கா ரத்தடி
அறிந்து எனது உள்ளம் அஷ்டலட் சுமிகளில்

வீரலட் சுமிக்கு விருந்துண வாகச்
குரபத் மாவைத் துணிந்தகை யதனால்
இருபத் தேழ்வர்க்கு உவந்து அழுது அளித
குருபரன் பழநிக் குன்றினில் இருக்கும்
சின்னக் குழந்தை சேவடி போற்றி

என்னத்தடுத்து ஆட்கொள் எந்தனது உளம்
மேவிய வடிவறும் வேலவ போற்றி
தேவர்கள் சேணோபதியே போற்றி
குறமகள் மனமகிழ் கோவே போற்றி

திறமிகு திவ்விய தேகா போற்றி
இமேபாயுதனே இமேபா போற்றி
கடம்பா போற்றி கந்தா போற்றி
வெட்சி புனையும் வேலா போற்றி
உயர்கிரி கனச சபைக்கு ஓர் அரசே

மயிள்நட மிடுவோய் மலரடி சரணம்
சரணம் சரணம் சரவண பவ ஒம்
சரணம் சரணம் சண்முகா சரணம்,

முற்றிற்று

மனிதப் பண்போடு வாழ்ந்த ‘மான்குட்டி’

பல வருடங்களாக எனது அருமை நன்பராகத் திகழ்ந்து, எனது வாழ்வில் நிசழ்ந்த சகல இனப், துன்ப நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொண்டு திரு. சிவசாமி பொன்னுத்துரை அவர்கள் இறைவனடி சேர்ந்து விட்டார் என்ற செய்தி கேட்டு மிகவும் மனம் வருந்தினேன். குடா நாட்டில், தற்போது நிலவும் அமைதியின்மையால், அவரின் மரணச் செய்தி எனக்கு அடுத்த நாளே கிடைத்தமையால் அவரின் மரணச் சடங்குகளில் பங்குபற்றும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே என நான் மிகவும் மனம் வருந்துகின்றேன். “முனிசிபல் பொன் னுத்துரை”, “மான்குட்டிப் பொன்னுத்துரை” என்று சகலராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படும். எனது அருமை நன்பர் திரு. பொன்னுத்துரை அவர்கள், யாழ்ப்பாண மாநகரசபையின் முதலாவது முதல்வர் திரு. சாம் சபாபதி அவர்களுடன் இணைந்து, யாழ்ப்பாணத்தில், யாழ் வணோதக் காவிவைல வெற்றி கரமாக நடாத்தியது திரு. பொன்னுத்துரை அவர்களின் நிருவாகத் திற னுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

மனிதப்பண்புகள் குறைந்து, கயறைகள் பெருகி நிற்கும் இக் காலத்திலே, மனிதப்பண்போடு வாழ்ந்து, நிறைவான வாழ்க்கையை அனுபவித்து, இறைவனடி சேர்ந்த திரு. பொன்னுத்துரை அவர்களைப் போல் ஒரு நண்பனை எனது வாழ்நாளில் சந்தித்தேன் என்றால், அதுவும் ஒரு பெருமையே.

திரு. பொன்னுத்துரை அவர்களின் அன்பு மனவிக்கும், அவரின் பின்னைகளுக்கும், மற்றும் குடும்ப உறுப்பினருக்கும் ஏற்பட்ட இந்த பெரும் இழப்பிலும், துயரத்திலும் நானும் எனது குடும்பத்தி எரும் பங்குகொண்டு, அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சி. கணகரத்தினம், ஜே. பி. யு. எம்
சட்டத்தரணியும் பிரசித்த நொத்தாரிகம்

வாழ்ந்து நிறைவு பெற்றவர்

காலஞ்சென்ற திருவாளர் சி. பொன்னுத்துரையைப் பலகால மாக நான் அறிவேன். அவர் தம்பிள்ளைகளை இந்தி யக் கல்வி நிலையங்களிற் சேர்ப்பதற்காகவும், சேர்ந்து கல்வி கற்கும் பள்ளைகளைப் பார்ப்பதற்காகவும் போகும். வேளை களிற் சந்திக்கவும், கலந்துரையாடவும் லாய்ப்புக் கிடைத்தது. இவருடைய பொதுப் பணிகளைக் குறித்த சிந்தனைகள் போற்றக் கூடியன.

இவர் காலமான செய்திஅறிந்து மிகவும் வருந்திவேன். இவரையாற்பாணம் மாநகரசபை அதிகாரியாகப் பணியாற்றும் பொழுது அறிந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பங்களும் ஏற்பட்டன. இவரை நாடிச் செல்லும் எவரும் ஏழை, பணக்காரன், உயர்பதவி விகிப்சவர், சாதாரணமானவர் என்கின்ற வித்தியாசமின்றிக் கவனிக்கப்படும் கரிசனை என் நெஞ்சைக் கவர்ந்தது.

தமது பிள்ளைகளை உரிய காலத்தில் கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டச் செய்து அவையத்து முந்தி இருக்கச் செய்த தந்தை. செல்வத்திற்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல் என்னும் முதுமொழிக் கமைய வாழ்ந்து காட்டியவர். தமிழும், சைவமும் தழைத்திடத் தம்மால் இயன்றவரை உழைத்த பெருந்தகை. எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம் என்பார் யோகசுவாமி கள். பிறப்புஉப்படியேர இறப்பும் அப்படியே எப்பவோ முடிந்தகாரியம் தான். மனிதவாழ்க்கையில் வெளிக்கத் தளத்தில் எப்பவோ முடிந்தகாரியங்கள் களாமிகள் சொன்னதுபோல் ஒரு பொல்லாப்பும் இல்லாதமையே. திருவாளர் பொன்னுத்துரையின் மறைவு யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்கு ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பேயாகும். இவரின் ஆன்மா சாந்தியடைய இறைவனை இறைஞக்கிறேன்.

ஓம்சாந்தி

62, 3-ம் குறுக்குத் தெரு,

யாழ்ப்பாணம்.

27 - 9 - 99

வழக்கறிஞர் ப, கதிரவேலு
J.P.U.M

பழகுவதற்கு இனியவர்

பலாவி வீதி, திருநெல்வேலியை நிரந்தர வசிப்பிடமாகக் கொண்டிருந்த திருவாளர் சி. பொன்னுத்துரை அவர்களின் மரணச் செய்தி என்னைப் பெரும் கவலையிலாழ்த்தியது. அன்னாரைப் பல ஆண்டுகளாக எனக்குத் தெரியும் பண்புமிக்க ஒரு கனவானாகவே அன்னார் தனது இறுதிவரை வாழ்ந்தார். அவரது இனிமையாகவும் கவகலப் பாகவும் பேசும் இயல்பும் எவருக்கும் உதவ செய்யத் தயங்காத பண்பும் அன்னாரை அறிந்தவர்கள் எல்லோரது நினைவிலும் நிரந்தரமாகப் பாதிந்துள்ளது. பணமும் பட்டமும் அவரை என்றும் நிலைத்து மாறச் செய்யவில்லை.

யாழ் மாநகர சபையில் அன்னார் கடமையாற்றிய காலத்தில் தனது மேலதிகாரிகளுக்கு விகவாசத்துடனும் கண்ணியம் கட்டுப் பாட்டுதலும் சேவை செய்யத் தவறியதில்லை. அவரது காலத்திலிருந்த மாநகர முதல்வர்களுக்கும் மேலதிகாரிகளுக்கும் உறுதுணையாயிருந்து தனது கடமைகளைச் சரிவரச் செய்ததுடன் மாநகர சபையின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் அயராது உழைத்து எல்லோருடைய பாராட்டையும் பெற்றிருந்தார். சக ஊழியர்களுடன் அன்புடனும் பண்புடனும் பழகத் தவற வில்லை. அன்னாரைப் பற்றியாரும் குறைக்காறி நான் கேட்டதில்லை. கடமையாற்றுவதில் அவர்காட்டிய நேர்மை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு இறுதியில் அவருக்குப் பிரதமவிகிதர் பதவியைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. பிரதம விகிதராகவே ஒய்வு பெற்றார்.

அமரர் பொன்னுத்துரை சமுகத்துறையிலும் சிறந்து விளங்கினார். சாதிமத பேதமில்லாது ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசம் காட்டாது எவருடனும் இனிமையாகப் பேசிப்பதில் எவருக்கும் உதவி செய்யத் தவறியதில்லை அன்னாரது உதவியை நாடிப்போன எவரும் ஏமாற்றமடைந்ததில்லை. தன்னாவியன்ற உதவியை என்றும் வழங்கி வந்தார்.

சமயத்துறையிலும் அன்னாகுக்கு ஈடுபாடு அதிகம். அடிக்கடி இந்தியா சென்று அங்கு தனக்குத் தெரிந்த சிறந்த சிவாச்சாரியர்களை இங்கு கூட்டி வந்து எமது சமயம் வளர்ச்சியடையப் பெரிதும் உதவிருக்கிறார். இறைபக்தி மிகுந்தவர்.

அன்னாரது மறைவினால் துயருறும் அவரது மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர்க்கு எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவிப்பாரோடு அவர்தம் ஆத்மா சாந்தியடைய இறைவனைப் பிரார்த்திக் கின்றேன்.

இ. விகவநாதன்
சட்டத்துறையியும்,
முன்னாள் யாழ். மாநகர முதல்வரும்.

சிலநினைவெலகள்...

அதிர்ச்சிக் செய்திகள் பலபவந்தன
 அந்தச் செய்தியும் அதிர்ச்சி தந்தது
 பொன்னுத்துரை மாமா காலமானாராம்
 அண்புடன் உங்களை மாமான்று
 அழைப்பது எமது வழக்காறாகும்,
 வானவீதியில் வட்டமிட்டுக்
 குண்டுகள் பொழியும் வானரர் செயலா
 ஏதுமறியா அப்பாவிகள் மேல்
 'ஷூல்' அடிக்கின்ற இழிசெயல் நிகழ்ந்ததோ
 ஏங்கி இதயம் துயருறத் தொடங்க .....
 ஆகாலமரணம் மலியும் எம் மன்னில்
 காலமரணமும் ஒன்று நிகழ்ந்தது
 இயற்கையாக இறைவன் அடியை
 அடைந்தார் என்று இயம்பினான் நன்பன்
 நித்திரையினிலே இத்தரைவாழ்வை
 அமைதியாக அவர்பிரிந்திட்டார்
 திருநெல்வேலியில் பலாவிலிதியில்
 பரபரப்பான் பாதையோரத்தில்
 வீட்டுவாசலில் விளங்கியதோற்றம்
 சந்தனப் பொட்டும் விழுதிப்பூச்சும்
 எப்படித்தம்பி என்கிறகுருவும்
 எனது மணத்திரை ஒசியமானது—
 திருச்சியிலே ஒரு மணிக்கடைக்காரன்
 யாழ்ப்பானம் நான் என்றதும் என்னைப்
 பொன்னுத்துரையைத் தெரியுமா என்றான்,
 பாண்டிச்சேரியில் இன்னொருமனிதன்
 திருநெல்வேலிஎன்று நான் சொன்னதும்
 பொன்னுத்துரையைத் தெரியுமா என்றான்
 மரணச் செய்தியறிந்த கணமே
 இந்த நினைவுகள் என்னுள் எழுந்தன.
 ஈழநாட்டின் சகல மட்டத்திலும்
 அறிமுகமான ஒரு மாமனிதன்
 மோட்டார் கார்களின் உரிமையாளர்கள்
 பாரம்பரிய இசைக்கலை யறிஞர்
 கற்றவர், அயலவர் பூசகர் துறவிகள்
 யாவரும் உங்கள் திருமுகம்கான்,
 இன்முகத்தாலே ஆறுதல் அடைய
 உங்கள் வாசற்படிகளில் ஏறுவர்
 பல்கலைக்கழகம் செல்லும் போது
 வாசலில் உங்களைக் கண்டு மலிழ்வேன்
 இனிமையான ஒருதலைமுறையின்
 இங்கிதம் அறிந்தோம்
 சென்று நிவருக.....

யாழ் பல்கலைக்கழகம்
 திருநெல்வேலி.

எஸ். சிவலிங்கராஜா, M. A
 (விரிவுரையாளர்)

நம்மை எப்படி ஆணவது?

டாக்டர் நா. மகாலிங்கம்

அருட்செல்வர் டாக்டர் நா. மகாலிங்கம் அவர்கள் அருட்பிரகாச வன் ஸல் இராமலிங்க கவாமிகளின் பிரதமபக்தர். வள்ளலார் பணிமன் றம் மூலம் இருபத்துநான்கு ஆண்டுகளாக தெய்வப்பணியும் தேசப் பணியும் ஆற்றிவருப் பக்கன் மதிக்கும் மணிமகன். இவருடைய சக்தி நிறுவனங்கள் தயிற் நாட்டு மக்களின் சக்தியைப் பெருக்கி வருகின்றன. சென்னையிலிருந்து வெளிவரும் சக்தி இதழி ன் கெளரவ ஆசிரியரான இவர் 1985-ம் ஆண்டு கலைகள் தீபாவளி மலரில் எழுதிய நம்மை எப்படி ஆணவது? என்னும் கட்டுரையை;

எம்மை ஆண்டு ஆளாக்கிய தந்தையார் நினைவாக நன்றியுடன் ரகரிக்கிறோம்.

நம்மை எப்படி ஆளுவது?

டாக்டர் நா. மகாலிங்கம்

மனிதன் உயிரோடு இருக்கும் வரையில் பிரச்சினைகளும் இருந்து கொண்டே இருக்கும். உண்மையில் பிரச்சினைகள் எழும்போது தான் மனிதன் தான் உயிரோடிருப்பதை உணர்கிறான். அவன் உலகிலுள்ள மற்றப் பிராணிகளோடும், பொருள்களோடும் தொடர்பு கொள்ளும் போது பலவகைப்பட்ட பிரச்சினைகள் எழுந்த வண்ணமாகவே இருக்கின்றன. புறத்தேயுள்ள பொருள்களோடு தொடர்பு கொள்ள மறுத்தாலும் உள்ளிருந்து கிளம்பும் எண்ணங்களோடும், கருத்துக்களோடுமாவது அவன் தொடர்பு கொண்டுதானேயாக வேண்டும்.

இது வாழ்க்கை விதி. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு விணாடியும் உலகப் பிரச்சினைகளை எதிர் நோக்கியேயாக வேண்டும். தனது உலகத்தைச் சமாளிப்பதில் ஒருவன்சாமர்த்திய சாலியாக இருப்பானேயாகின் எந்தச் சம்பவமும் அவனை அடிமைப்படுத்திவிட முடியாது. இன்றைய உலகத்தின் பரிதாபநிலை இதுதான். புள்ளி விபரங்களும் ஏட்டுப்படிப்பும் தீணிக்கப்பட்ட தலைகளுடன் நடமாடும் இவைகளுக்கள் ஊழமைக்கவல்களளியும், ஒரை எழுப்பாத துங்பங்களளியும் கண்ணீரற்ற பெருமூச்சுக்களளியும் சுயந்துகொண்டு திரிகிறார்கள்.

நவூயுக நாகரிகத்தையும் அதன் பெருமைகளையும் பற்றி உரக்கக் கூச்சலிடுவதன்மூலம் தங்களுடைய உள்ளத்தை அழுத்தும் தோல் வியினின்று தப்பியோடப்பார்க்கிறார்கள். எங்கே திரும்பினாலும் சரிதான். காலை முதல் இரவுவரை புதுயுகத்தின் பெருமையைப் பல திசைகளின்றும் முழங்குகின்றன. ரேடியோக்களும், தொலைக்காட்சிகளும், பத்திரிகைகளும், மேடைச் சொற்பொழிவுகளும் வெள்ளித்திரையும், அவை எவ்வளவு மிகைப்படுத்திக் கூறி னால் தான் என்ன? உண்மையை மறைக்க முடியாது.

எந்தக் காலத்தைக் காட்டிலும் இப்போதுதான் துயரம் அதிகமாக உள்ளது என்பதை திறந்த கண்களுடன் உலகத்தைக் கவனிக்கும் ஒவ்வொரு புத்திசாலியும் ஒப்புக்கொள்வான். விஞ்ஞானத்தையோ விஞ்ஞானக் கருவிகளுடைய சாமர்த்தியத்தின் பயனையோ குறைவாக மதிப்பிட முடியாது, மனிதனுடைய அன்றாடவாழ்க்கைச் சுமையின் பனுவைக் குறைப்பதற்கான வழிவகைகளை விஞ்ஞானம் நிச்சயமாகக் கண்டு பிடித்துத்தகந்திருக்கிறது. கல்வியினாலும் போக்குவரத்து வசதிகளாலும் ஜாதி மத நிற பேதங்கள் பிளக்கப்பட்டு விட்டன.

ஆயினும்.....!

மனிதன் தன்னுடைய புத்தியைக்கொண்டு இயற்கையை அடக்கி அதனால் பெரும்பயன் அடைந்திருக்கிறான். நமது துயரங்களுக்குக் காரணம் புறவுலகமல்ல என்றால் உள்ளுவகத்தை ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். உள்ளுவகில் நுழைந்து விட்டால் இன்றைய சுகாப்தத் தைப் புகழ்ந்துகூற எவனுக்கும் துணிச்சல் இருக்காது. உலகம் உண்டான் புதிதில் வாழ்ந்துவந்த காட்டு மிராண்டிகளைக் காட்டி ஹம் மோசமானவராக இன்றைய மனிதனின் உள்ளம் இருக்கிறது. தன்னையறியாமலே அவன் கொடுமைக் காரணாகவும், சுயநல்க்காரனாகவும் திமிர் பிடித்தவனாகவும் ஆகிவிட்டான். நிதானமிழந்த அவன் பிறரைத் துண்புறுத்துவதில் இன்பம் காண்கிறான்.

தாழ்ந்ததை மதித்து மட்டரகமாகப் பேணி தனது சொந்த வாழ்க்கையையும் அதன் பிரச்சினைகளையும் சமாளிக்கும் சாமர்த்தியத்தை அவன் முழுக்க முழுக்கச் சிதறாதித்து விட்டான்.

கருங்கச் சொன்னால் இன்றைய சுகாப்தம் தோற்று விட்டது. மனிதன் தன்னை ஆளும் திறனை இழந்து விட்டான். இயற்கையை வெவ்வதிலும் அதைத்தனக்கு அடிமையாக்குவதிலும் கவனமாக இருந்தவன்; தனக்குள் இருக்கும் அசரத்தனத்திற்கு பலியாகி விட்டான். புறக்கண்ணால் பார்க்கும் சக்தியையும், பார்க்கும் பொருள்களைச் சரிப்படுத்தும் திறமையையும் அவன் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆனால் தனது நுட்பமான உணர்வு களைப் பேணத் தவறி விட்டான். ஆகவே சொந்தக்காரன் இல்லாத தோட்டம்போல அவனது உள்ளுவகம் ஒரு காடாக வளர்ந்து விட்டது.

நமது வெளி வாழ்க்கை-அதன் அமைப்பு எவ்வளவுதான் திறமையானதாக முழுமையானதாக இருந்தபோலும் -துயரத்தையும் அதிருப்தியையும் அது தந்திரது தூரதிருஷ்டவசமாக எல்லா வற் றுக்கும் அடிப்படையான அம்சம் அசட்டை செய்யப்பட்டு விட்டது

பலன்.....?

வளமும் செல்வமும் கொழித்த போதிலுர்; கல்வியும் புலமையும் செழித்த போதிலும், உலகத்தை நாம் அடக்கி ஆண்டபோதிலும் இந்த யுத்தத்தின் மக்கள் இன்பத்துடனோ, அமைதியுடனோ இல்லை. அவர்களது விஞ்ஞான அறிவும், திறமை மிக்க வாணிபமும் தனி மனிதனின் சாந்தியை, அமைதியைக் குலைத்து விட்டன அரசாங்கம் அரசியல் என்ற இரு தூண்களும் தேசியச் செருக்கு என்ற உத்தரத்தைத்தாங்கி நிற்கின்றன. அந்த உத்தரத்தில் தனிமனிதசுதந்திரம், அன்பு, பரிவு, அறம் ஆகியவை தூக்கி விடப்பட்டுத் தொங்கிக் கிடக்கின்றன. விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறது இந்த யுகத்தின் புதிர்.

இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த தனி மனிதன் எவனும் அக்கிரமத்தை மன்னிப்பதில்லை.; வெறுப்பு, காமம், கொலை ஆகிய

வற்றை ஆமோதிப்பதில்லை. தேசுபக்தி, ஜாதி, குலம், இனம் என்ற பெயரில் தாங்கள் செய்பவை அசட்டுத்தனமானவை என்று தனிப் பட்ட முறையில் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். சருங்கச் சொன்னால் தனது சட்டத்தினாலேயே குற்றவாளியென்று தீர்மானிக்கப்பட்டு, வெளகிகம் அழிவுற்று மடிந்து கொண்டிருக்கிறது. தனக்குத்தானே உருவாக்கிக்கொண்ட பிரச்சினைகளினால் சோர்வுற்று வேதனை யுகத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். நம்பிக்கையெல்லாம் இழந்து தலை மயிரைப் பிய்த்துக்கொள்ளும் துயரச் சேற்றில் இந்த யுகம் மெல்ல அழிந்துகொண்டிருக்கிறது. நமது நாகரிக மாளிகையின் வாசாவிலே; சுதந்திரம், அமைதி, ஆனந்தம் என்ற நமது கோஷத்தை ரத்தத்திலே எழுதியிருக்கிறோம்.

ஒரு வீட்டுக்குள் நுழையும்போது இன்ப ஒனிகளுக்குப் பதிலாகத் துன்ப ஒவிதான் உள் அறைகளிலிருந்து கேட்கிறது. அதற்கு ஸ்வசிப்பவர்கள் அமைதி யிலும், ஆண்தத்திலும் மூழ்கிய சதந்திரதேவதைகளாகக் காட்சியளிக்கவில்லை. விளங்கிடப்பட்ட அடிமைகளாகத் தோற்றம் அளிக்கிறார்கள். ஆஸ்பவர்களும் சரி, ஆஸ்படுபவர்களும் சரி, தம்மிடத்திலும் நம்பிக்கையில்லாமல் பிறர் இடத்திலும் நம்பிக்கையில்லாமல் பரஸ்பர வெறுப்பிலும் ஒருவரை ஒருவர்களிழக்கும் குழ்ச்சியிலும் காலத்தைக் கழித்து வருகிறார்கள். ஒரு வீட்டின் அறையிலே இறைவனைப்பற்றிக் கீழம் இசைப்பது மனிதன் செய்யக்கூடிய மிகப்பெரிய பாவமாகக் கருதப்படுகிறது. அந்தக்காலமனிதனின் உரிமைகளை விளக்கும் உண்ணத் நூல்களைப் புரட்டும் பொழுது நம்மில் மிகத் தாழ்ந்தவரும் மேலெழும் ப வழிகாட்டும் வாழ்க்கைச் சாத்திரம் ஸித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை பார்க்கிறோம்.

இந்த நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் தனி மனிதன் இன்றைய நரகத்திலிருந்து தப்பித் தனக்குள் விருக்கும் தெய்வீகத்தை அடைவது எப்படி என்று வழி காட்டும் ஞானம் பொன் இழையாக ஒடுகிறது. தீர்க்கதறிகிகளும் மகான்களும் ஞானிகளும் ரிவிகளும் நிலைமை எவ்வளவு மோசமாயிருந்தாலும் நொடிப்பொழுதுகூட நம்பிக்கை இழப்பதில்லை.

ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பொருள் பொய்யான கொள்கைகளாலும் பிழைப்பட்ட வாழ்க்கை முறைகளாலும் எவ்வர்வுக் கெவ்வவை சீர் கெட்டிருக்கிறதோ அவ்வளவுக்கால்வளவு அவர்களுக்கு உற்சாகம் அதிகரிப்பது போல் தோன்றுகிறது. அந்தமகான்யாராக இருந்தாலும் அவரது தாய்மொழி என்னவாக இருந்தாலும் அவரது காலம் எதுவாக இருந்தாலும் அவர் அறைகளில் அழைத்தசமூகம் எத்தகையதாயிருந்தாலும் இந்த ஒரே பல்லவியைத்தான் இசைக்கிறார்கள்.

“தன்னை வென்றவன் உவகை வென்றுவிட்டான்!”

இந்த யுகத்தின் வியாதிகளைச் சரியாக ஆராய்ந்தால் நம்

உள்ளேயிருக்கும் பலவீனங்களே அவற்றுக்குக் காரணம் என்பது விளங்கும் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் உள்ளத்தில் எழும் காம குரோதங்களுக்கு அடிமையாக இருக்கிறான் இதனால் மனம் வலு விழுந்து, புத்தியும் சக்தியற்றதாகி விடுகிறது. தனது பைத்தியக்கார ஆசைகளை கட்டுப்படுத்த அவனால் முடிவுதில்லை. புலன்கள் இழுக்கும் வழியேசென்று அவற்றைத் திருப்பிப்படுத்தும் தற்கொலை முயற்சியை அவனால் நிறுத்தமுடிவுதில்லை. கட்டுப்பாட்டுக்கு அடங்காத காட்டுமிராண்டிச் சக்திகளுக்கிடையே அகப்பட்டு அவன் மனமும் புத்தியும் சோர்வுடைகின்றன. வாழ்க்கை அனுபவங்களைச் செம்மையாகப்புரிந்து கொள்ளவோ, புறத்தே இருந்துவரும் சவால்களைச் சமாளிக்கவோ அலனுக்குச் சாமரத்தியம் இருப்பதில்லை. காலை ஊன்றிக்கொள்ள இடமில்லை அவன் ஊசலாடுகிறான்.

ஏதாவது ஒரு செயல் முறையைப்பின்பற்றுவதன் மூலம் நம்மை ஆளக்கற்றுக் கொள்வதற்கு வழி காட்டும் வாழ்க்கை முறைதான் மதம். அந்த நல்வாழ்வில் நாடுப்படும் செல்வமே தத்துவம், மதம் என்ற இந்த உன்னத ஆயத்தில் இருந்த படி; மதநூல்கள் என்ற பற்பல சாஸ்ரங்கள் வழியே உலகைக் கவனிக்கும் பொழுது தன்னை ஆளத்தெரியாத குறையால் மனிதன் துயருறும் ஒரே காட்சியைக் காண்போம். தன்னை வென்றுவிட்ட மனிதன் மாபெரும் உயிர்நிலை யமாக உயர்ந்து விடுகிறான். கொல்லப்போனால் அவனுக்குப்பணி செய்துகிடக்கவே உலகம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது. உண்மை வாழ்க்கைக்கு அவன் ஒருவனே வாரிசு. தன்னை ததானே வென்று விட்ட மனிதன் கதந்திரபுருஷன். அவன் சந்தர்ப்பங்களுக்கு அடிமையாக இருக்கமாட்டான், தோல்வி துண்பமென்ற சவுக்கடிகளுக்கு அவன் ஆளாக மாட்டான்.

கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத அளவுக்குப் புறவுக்கம் பாதிக்கப்பட்டாலும் அவன் உள்ளமுந்த நம்பிக்கை, தெரியும் என்ற அழுத ஊற்று ஒருநாளும் வற்றி பீர்ப்போகாது. தன்னை அடக்கத் தெரிந்தவன் ரத்தத்தைக் கசியவைக்கும் துண்பத்தனை எல்லாவற்றி விளைவும் விடுதலை பெறுகிறான். சுயநலம் என்ற பாதாளச் சிறையிலிருந்து அவன் தப்பித்து விடுகிறான். தற்கால நாகரிகம் என்ற இருண்ட சிறையை விடுதலைக்கி, குரிய ஒளிவீசும் விரிந்த வெளியில் கதந்திரமாக நடக்கத் தொடங்குகிறான். இன்றைய நாகரிகம் எத்தனையோ ஆண்டுகாலமாகத் துண்பத்தைத் தொடர்ந்து தந்திருப்பதால் துண்பத்தின் மீதே நமக்குப்பற்று ஏற்பட்டுவிட்டது.

கஞ்சா குடிப்பவனைப் போல துண்பமில்லாத வாழ்க்கை சாவுக்குச் சமானம் என்று மனிதன் முடிவுகட்டிவிட்டான். இன்பத்தை வெறுக்கிறான். அமைதியைக் கண்டு அஞ்சுகிறான். அவலமும் கலக்கமும் அவனுக்கு இயல்பாகி விட்டன. இன்றைய மனிதன் தனது நிலையை நினைத்து உளம் வெதும்பி ஓப்பாரிவைத் தபோதி இலும் தன்னாட்சிப் பாதையிலே நடக்கத் துணியமாட்டான். ரிவிகள் அவதிரித்த இந்தப் பூமியில் இந்துகளுடைய தேசத்தில் வேதம் பிறந்த

மன்னில் சத்தியத்தின் இன்ப அனைப்பை ஏற்றுக் கொள்ள நாம் தயாராயிருக்கிறோம். அத்தின் அழைப்புக்குச் செவிசாய்க்க ஆயத் தமாக இருக்கிறோம்.

இங்குமான்கும் ஒரு நாத்திகக்கால் எழுந்து தண்மானமின்றி தாற்றுமேயானால், இந்துமதத்தின் குழந்தைகள் அறத்தி வூம் இறைவனிடத்திலும் நம்பிக்கையிழந்து விட்டார்கள் என்பது பொருள்ள. அறியாமையால் விறைத்துப்போன பழையவாழிகளின் அக்கிரமங்களை அவர்கள் ஆட்சேயிக்கிறார்கள் என்று தான் பொருள். ஆனால் பழையமையில் மூழ்கிய பூசாரிகள் நம்மதத்தின் சாரத்தைப்பற்றி அறிய மாட்டார்கள் என்பது இப்படிக் கூச்சல்போடுவர்களுக்குத் தெரியாது.

வாழவேண்டிய முறையில் வாழாமல், மதிக்க வேண்டிய பொருள்களை மதியாமல், அந்தேயை அடிப்படையாகக் கொண்ட கருத்துக்களிலும் கோட்பாடுகளிலும் ஷாரிக்கிடக்கும் அந்தப்பூசாரிகள் அருவருக்கத்தக்க புனர்களைத் தமக்குள் மறைத்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

இன்றைய இளைஞர்களின் வெளிப்புண்களைக் காட்டிலும் பூசாரிகளின் மறைக்கப்பட்ட சீழ்க்கட்டிகள் இன்னும் மோசமாக நாறுகின்றன. இன்றைய இளைஞர்களின் மனமும் புத்தியும் நோய்வாய்ப்பட, தங்கள் துயரங்களையும் அதிநுப்தியையும் அபஸ்வரம் நிறைந்த ஒப்பாரியாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இதுவே நாத்திகம் என்படுகிறது.

இந்து மதத்தின் ஆசான்கள் - தீர்க்கதறிகிளன் எவ்வாரும் - உகைம் உய்ய வழியுண்டு என்ற இன்பகிதத்தை செக்கிறார்கள். நாம் நம்பிக்கை இழக்கவேண்டிய வசியம் இல்லை. மதத்தலைவர்கள் கற்றுக்கொடுப்பார்கள், என்று காத்திருக்க வேண்டிய தேவையும் இல்லை. மனிதன் தன்னைத்தானே வென்று முழுமனிதன் ஆவற்கான வெவ்வேறு வழிகளை நமது மத நூல்கள் போதிக்கின்றன.

அவனவாயால் இயன்றவரை இதை ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்வாழ்க்கை நெறியாகக் கடைப்பிடித்தால் இந்த விஞ்ஞான யுகத்தின் மூலம் பெறப்பட்டுள்ள வசதிகளை நாம் உண்மையில் அநுபாக்க இயலும். ஸெனகிகம் என்பது ஏற்கத்தக்கூதான். மனிதனுக்கு அது ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதம்.

விஞ்ஞானயுதம் தந்த வசதிகள். யந்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படும் செளக்கியங்கள், இயற்கையைக் கொண்டு நாம் அடையும் வாபம் அவைத்தும் நம்முடைய பரம்பரைச் சொத்து. ஆதிமுதல் படிப்படியாகப் பெருக்கப்பட்டு வந்திருக்கும் சௌல்வம் அவற்றை இசீழ்வது மனித சமுதாயத்தின் அறிவையே பழிப்பதாகும். ஆயினும் நம்மால் படைக்கப்பட்ட கருஷகள் நமக்கு எஜ்மானராகி நம்மையே துன்புறுத்தத் தொடங்கி விட்டால் அப்போது அதை எதிர்க்க நமக்கு உரிமை உண்டு.

எனவே முதலில் நம்மை நாமே அடக்கி ஆளக்கற்றுக் கொள் வோம். அப்போது தான் நம்மாஸ் விடுவிக்கப்பட்ட இயற்கைச்சக்தி களை ஆஸ்வதற்கு தகுதி பிறக்கும், அதன் பின்னர் நமது வெளிக்காதனைகளை அநுபவிக்க உரிமை கிடைக்கும் அவை அடக்கத் தடங்க நமக்குத் தொண்டு புரிய, விதியை வென்ற சக்கரவர்த்திகளாக நாம் இன்பமாக வாழ்வோம்.

உலக வாழ்க்கையிலிருந்து தப்பி ஒமோறு நம் சாத்திரங்கள் போதிக்கவில்லை. புத்திசாலித்தனமாக வாழுங்கள் என்று தான் அவை வலியுறுத்துகின்றன. உள்ளும் புறழும் நேரக்கூடிய எல்லா நிதியிச்சிகளையும் சூழ்நிலைகளையும் கவனத்துடன் பயன்படுத்தி ஸாபம் அடைவது எப்படிய என்றுதான் நமது சமய நூல்கள் அத்தனையும் நமக்கு வழிகாட்டுகின்றன.

மதம் என்பது கோவில்களில் மட்டுமோ, பூஜை அன்றாக ஆச்சிரமங்கள் இவற்றில் மட்டுமோ பின்பற்றத்தக்கது அல்ல. நமக்கு இன்பமுட்டும் அளவுக்கு மதத்திலே ஆற்றல் சேரவேண்டுமா யின் அது கடைத்தெருவிலும் வீட்டிலும் சட்ட மன்றங்களிலும் ஒட்டுச் சாவடிகளிலும் வாழ்க்கையோடு இணையவேண்டும். ஒவ்வொரு துறையிலும் ஒவ்வொரு நிதாடியும் நாம் செய்யவேண்டியது இதுதான்.

அடுத்துச் சூது வெவ்வேறு வீதமான எதிர்ப்படும் சவால்களை ஏற்றுக்கொள்ளும் பொழுது நம்மை நாமே ஆஸ்வதிலும் புறவுலகத்தை வெல்வதிலும் மேலும் மேலும் வலுப்பெற வேண்டும். உடல்வளிவிலும் சரி, உள்ளத்து உணர்ச்சிகளிலும் சரி, முளையின் ஆற்றலிலும் சரி, நிமிடத்துக்கு நிமிடம் நம்மை மேம்படுத்திக் கொள்ள, தன் உணர்வுடன் உழைக்கப் போதித்து வந்திருது நம்மதம். துன்பங்களுக்கு அடிமைப்பட்ட ஒரு மனிதனை நிறைவு பெற்ற தெய்வமனிதனாக மாற்றக் கூடிய சக்தி நம்முடைய மதத்துக்கு உண்டு. ஆஸய வழிபாட்டையும் அனுட்டானங்களின் முக்கியத்துவத்தையும் குரு அல்லது அவதாரத்தின் தெய்வத்தன்மையையும் வலியுறுத்திக் கொண்டு இருப்பது மட்டும் மதம் அல்ல.

இன்பமும் துன்பமும் அடுத்து உத்து வரும் நமது அன்றாட வாழ்க்கையில் நிதானத்தை வரவழைப்பதற்கான ஒரு திட்டத்தை வகுத்துக் கொள்ளவும், வாழ்க்கற்றறக் கொள்வதுடன், பிழைப்பையும் நடத்தக்கற்றுக் கொள்ளவும் வழிகாட்டுவது மதம் என்பதை மறந்து விடவேண்டாம். அன்றாட அநுபவங்களை நான் அடைய உதவும் கருவிதான் உடல் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். அப்படியள்ள, முறைப்படி ஆராய்ந்தால் அநுபவங்களை நுகருவது மனிதனின் உடல்லை என்றும், அவற்றை அநுபவிப்பவை அவனது மனத்தின் தன்மையும் அறிவின் தனி இயல்பும்தான் என்றும் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆயினும் அதே சமயம் மனமும் புத்தியும் சந்தர்ப் பத்துடன் சேருவதற்கு உடலே கருவியாக இருக்கிறது என்பதில் ஐயமில்லை. முக்குக்கண்ணாடிக்கும் கண்ணுக்கும் இருக்கக்கூடிய உறவுதான் ஒரு குறிப்பிட்ட அநுபவத்துக்கும் உடலுக்கும் உண்டு. கண்ணுக்குத் தெரியும் காட்சி கண்ணாடியின் நியத்தை உடையதாய் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் கானும் சக்தி கண்ணப் பொறுத்தே இருக்கிறது.

அது போலவே, புறவுசத்தைப் பற்றிய அநுபவம் உடலின் மூலமாக அடையப் பெற்றாலும் அநுபவிப்பவை மனமும் புத்தியுமே. கண்ணிலுற்ற கோளாற்றை அகற்றினால் தான் அதே கண்ணாடி மூலம்பூற உலகக் காட்சியைச் சீராக்க முடியும். மனத்தையும், புத்தியையும் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளும்படி கட்டுப்படுத்தினால் தான் புற உலக அநுபவங்களில் உள்ள குறைகளை நீக்க இயலும்.

ஆகவே தன்னைத்தானே உயர்த்திக் கொள்ள உதவும் முன் ஓன்றை முறைகள் எல்லாம் நமக்குள்ளிருக்கும் மனத்தையும் புத்தியையும் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்க வைத்து. அவற்றை வலுப்படுத்துவதையே நோக்கமாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டது நமது மதம். ஆனால் மதங்களின் நடைமுறைகளைக் காலத்துக்கேற்றபடி திருத்தவேண்டியிருக்கிறது.

முளையின் திறமை கொண்டாகி, மனத்தின் சக்தி மெலிவடைந்து அமைதி இல்லாத வாழ்க்கை வாழ வேண்டியிருக்கும் இன்றைய போட்டா போட்டியிலே மதத்தின் பழைய முறைகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. எனவே நமது மதங்கள் இப்போது நம்முன் நேருக்கு நேரே பேசவில்லை. அவற்றின் அறைக்கவைலை நம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிவதில்லை,

நமது மதத்தின் நேர்மையையும் நாம் இழந்து விட்ட காரணத்தால் நமது மதத்துக்கு நாமே அந்நியர்களாகி விட்டோம். நமது மதக் கொள்கைகளைச் சுத்தப்படுத்துவதுதான் திரு. அருட்பிரகாச வள்ளலால் அருளிய சுத்த சன்மார்க்கம். சுத்த சன்மார்க்கத்தை வாழ்க்கையில் ஏற்றுக் கொள்வதன் மூலமாக நம்மை நாமே ஆளாம். இன்பமாக வாழலாம். உலகத்து எல்லா மதங்களையும் சம்மாகப் பார்க்கும் மனோபாவத்தையும் பேறலாம்.

எங்கள் குல முதல்வர்

மனிதன் என்ற சொல் மிகவும் மகோன்னதமானது என்றார் ஒரு புலவர். மகோன்னதமானதை மதிக்கத்தக்கதாக்கி மறைவர் களும் மட்டரக்யாக்கி மரணிப்பவர்களும் உலகில் இருந்திருக்கிறார்கள். திருமிகு பொன்னுத்துரை அவர்கள் மனிதத்துவத்தை மதித்து மாண்புடையதாக்கி மறைந்த பெருமகன்.

தன் கருமங்களையும் கவனித்து பிறர் நலன்களையும் பேணிச் சுற்றந்தழுவிய அவருடைய ஆளுமை நினைவுகூரப்படவேண்டியது. பொதுப்பணிகள் சமயப்பணிகளால் புருஷலட்டுணங்கள் பெற்றவர். மாநகரசபைக் கடமைகளையும் தனது மக்கள் கடமைகளையும் கண்ணாய் மதித்து பெருமையும் பெறு பேறுக்கும் பெற்றவர். எங்கள் குடும்பநலன்களை குலமுதல்வராய் நின்று வழிப்படுத்திய வர்.

மண்ணில் நல்லவன்னைம் வாழவும் வாழவைக்கவும் மனிதனால் முடியும் என்று காட்டிய பெரியார் பொன்னுத்துரை அவர்கள் அமரராணமை எமக்கேல்லாம் இழப்பேயானது. இந்த இழப்பு இயற்கையோனாலும், இயற்கையும் இதயத்தை கலங்களைக்கும் என்பதற்கு இவர் இறப்பு ஸு உதாரணமே,

இவருடைய ஆன்மா விவந்திசேர்ந்து ஆறுதல் பெறப் பிரார்த்திகின்றோம்.

ஓம் சாந்தி

அங்கன இல்லம்
உரும்பிராய் கிழக்கு,
30. 9. 90

ஏ. ஜெகதீஸ்வரன் B. com.
பெறுமகன் குடும்பத்தினர்

0221-91-1

நல்லவராய் நாட்டில் உலவியவர்

குறுகிய காலத் தொடர்புதான். என் நெஞ்சில் குன்றென நிற்கும் குணமலை திரு. பொன்னுத்துரை அவர்கள். நீங்கள் எனக்கு நெருக்கமானவர் என்று கூறி-பக்கத்தில் இருங்கள் பழகிக்கொள்வோம் என்று பண்பு காட்டி அங்பு செய்த பெருந்தகையை இழந்து விட்டேன்.

உள்ளொன்று வைத்துப்புறம் ஒன்று பேசாதவர். பூமி புத்திரர் புண்ணியசிலர் தனது வயதிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ற பக்குவங்களை யுடையவர். நல்லவராய் நாட்டில் உலவியவர். இவர் பொருட்டு எல் லோர்க்கும் மழை பெய்தது.

இவருடைய இழப்பு எங்களுக்குத் துண்பமே. நேற்று இருந்தவர் இன்றின்கையே என்ற ஏக்கம் எம்மை அழுத்துகிறது. இவர் மறைவால் துயருறும் மனவி, மக்கள், மருமக்கள், உறவினர்கள் அனைவருக்கும் எனது ஆழந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

“தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்
வன்மையு ளௌல்வாம் தலை”

— குறன்

பொருள்:- தம்மைவிட அறிவு முதலியவற்றால் பெரியவர்; தமக்குச் சுற்றுத்தார் ஆகுமாறு நடத்தல், வல்லமை எல்லாவற்றிம் கிறந்ததாகும்.

கண்ண் லொட்டு,
பரமேஸ்வராச்சந்தி,
திருநெல்வேலி தெற்கு.

த. வயித்திலிங்கம்

1-10-1990

குலமுறை கிளத்தல்

திரு. சிவசாமி பொன்னுத்துரை ‘மான்குட்டி’
அவர்கள்

!...இருங்கு...!இருங்கு
மனவி

திருமதி தங்கேஸ்வரி பொன்னுத்துரை
திருமதி பிரேம்குமார் வடிவாம்பிகை
திருமதி கலாநிதி தர்மாம்பிகை நடேசலிங்கம்
திரு. பொ. அம்பிகைபாகன் பொறியியலாளர்
செல்வி பொ. றுகுணாம்பிகை B. Sc
திரு. பொ. மதிகுணபாகன் பொறியியலாளர்
திரு. பொ. மோகன்தாஸ் பொறியியலாளர்

மருமக்கள்

வைத்தியகலாநிதி. சி. பிரேம்குமார் U. S. A 01-01-21
கலாநிதி க. நடேசலிங்கம் U. K

மாமியார்

திருமதி சிவக்கொழுந்து தங்கம்மா

பேரப்பிள்ளை : சுரேஷ்

நன்றி!...நன்றி...!

எங்கள் குடும்பத்தனவுவர் திருமிகு சிவசாமி பொன்னுத் துரை அவர்கள் சிவபதம் நோக்கிய செய்தி கேட்டு வருகை தந்து அனுதாபம் தெரிவித்தவர்களுக்கும், தந்தி, கடிதங்கள் மூலம் அனுதாபம் தெரிவித்தவர்களுக்கும், கடைவிவரை எங்கள் தனவுரோடு உறுதுணையாயிருந்து கடமைகளும் பணி விடைகளும் செய்த அன்பர்களுக்கும் அன்றாரது இறுதிக் கிரியைகளிலும் அந்தியேட்டி வீட்டுக் கிருத்தியக் கிரியைகளிலும் கலந்து கொண்ட அனைவருக்கும்

சொல்வெட்டான பொன் மலருக்குக் கட்டுரைகளை வழங்கியோருக்கும், பொன்மலரைத் தயாரித்து உதவிய புவவர் சமுத்துச் சிவாநந்தன் அவர்களுக்கும் இச் சொல் வெட்டை அழகுற அச்சாக்கித் தந்த முரசொலி நிறுவனத் தினருக்கும் எங்கள் நன்றியைத்தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

அம்பிகைபவன்

பலாவி வீதி,

திருநெல்வேலி தெற்று.

12-10-1990

மனைவி, மக்கள், மநுமக்கள்,

பேர், மாமியார்

காஸ்பிள்ளை

நயங்காலை நட்சத்தியக்கலைக் கலைஞர்

திருவிழக் கலைஞர்களிடமிருந்து

